

private, behøver jeg ikke at omtale. Enhver vil forstaa, at det er i højeste Grad uheldigt, og at en Gentagelse absolut bør forhindres. Det er for øvrigt betegnende, at det ikke var organiserede Arbejdere, her var Tale om. Det var Arbejdere fra Egne, som ikke ere i nogen Fagforening, men de vilde ikke gaa i Arbejde for den tilbudte Timeløn. Da de ved Snekastning for Kommunen, Linaa Kommune, kunde oppebære en Dagløn paa 2 Kr. 50 Øre for højest 6 Timers Arbejde, er det rimeligt, at de foretrak at tage Arbejde for Kommunen i Stedet for hos det — jeg havde nær sagt — fedtede Statsbanevæsen, som for et saa anstrengende Arbejde som Snekastning virkelig vil byde en Løn, der er betydeligt under det, som Arbejderne kunne oppebære i den paagældende Kommune.

Jeg skal anføre et lille Træk, der viser, hvor nøjeregnende man er. Jeg vil selvfølgelig nødig tro, at det er et Udslag af, hvad man i Administrationens højeste Grene anser for passende, jeg haaber, at det snarere er et Udslag af, hvad en saadan Overbanemester, der, maaske i Følelsen af, at han har dette lille Ord „over“ i sin Titel, mener, at han er noget over det hele og kan bære sig ad, omtrent som han vil, overfor det ham undergivne Personale, anser for passende. Jeg tror, at der er lidt af dette, i alt Fald hos den paagældende, i hvem der sidder, tror jeg, lidt for meget af Kommandersergenten. Hvor smaalig man kan optræde, viste sig, da Banen var farbar, og der endnu fremdeles var Rydningsarbejde. Da først Banen var fri, sagde han: Nej, holdt, nu er Timelønnen igen 30 Øre! og det til Trods for, at det var paa en Søndag. Nu kunde de nemlig føre Togene igennem, og Arbejdernes Interesse mente han ikke at være sat til at varetage, han skulde blot sørge for, at Togene kom igennem. (Afbrydelse). Nej, det sørgede han heller ikke for, han burde have sørget for det i Tide, men det gjaldt for ham om at trodse Arbejderne. Det er imidlertid heldigvis saaledes, at, naar Arbejderne ville, kunne de gennemføre noget, og dette lille Træk vil forhaabentlig føre til, at Arbejderne ude i Egne, der ellers ingen Fagforeninger have, faa et andet Syn paa denne Side af Sagen, idet de komme til Erkendelse af, hvad de formaa, naar de staa samlede, at de der ved ikke alene kunde faa deres Fordring om Timeløn gennemført, men ogsaa tvinge det ophøjede Statsbanevæsen til at antage samtlige Arbejdere igen, da de mødte efter at have faaet deres Fordring gennemført.

Jeg ved, at den nuværende Trafikminister er uden Skyld i, hvad der her er sket, og jeg føler mig ogsaa temmelig overbevist om, eller rettere jeg ved, at den tidligere Trafikminister ikke havde nogen Skyld i det. Han lovede, at Sagen skulde blive undersøgt, og at der skulde blive draget Omsorg for, at det ikke skulde gentage sig, og jeg tvivler ikke om, at den nuværende højtærede Trafikminister vil vise en lignende Interesse for denne Sag, der jo ikke vil betyde stort i Penge, men i det praktiske Liv vil have ikke ringe Betydning.

Jeg vil i samme Forbindelse anføre, at det forekommer mig, at Statsbanerne ere for tungt bevægelige, naar det gælder om at betale disse Snekastningsarbejdere den Løn, de have fortjent. Efter den første Snestorm, vi havde i Vinter, maatte saaledes de Snekastningsarbejdere, som havde været beskæftigede ved Silkeborg Station og i Nærheden, vente 8 Dage, inden de kunde faa den Løn udbetalt, de havde tjent. Det drejede sig for hver Arbejder om 8—9 Kr., og naar man ved, at dette Arbejde falder i en Periode, hvor Arbejderne maa regne med Øre, og det mange Gange kniber for dem at skaffe det fornødne til Husholdningen, vil man forstaa, hvor uheldigt det var, at de skulde vente i nogle Dage, inden de kunde faa den Løn, de havde tjent.

Jeg haaber, som sagt, at den Omstændighed, at Sagen nu har været fremme til Samraad med Ministeren og er bleven paatalt her i Salen, kan føre til, at Ministeriet anstiller nærmere Undersøgelser og træffer Foranstaltninger til, at sligt kan forhindres i Fremtiden. Jeg kunde tænke mig, at denne Sag kunde ordnes paa den Maade, at Timelønnen ved Statsbanerne blev den samme som den, der var opnaaet ved Forhandlinger mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne paa de Steder, hvor Snekastningsarbejdet skulde udføres; og at man, hvor en saadan Overenskomst ikke fandtes, vilde erkende, at en Timeløn af 35 Øre var en passende Betaling for et Arbejde som Snekastning. Samtidig vilde det vist ikke være af Vejen, om man fra Ministeriernes Side — det gælder her Trafikministeriet, men i øvrigt alle Ministerierne — havde Opmærksomheden henvendt paa adskillige af disse Overremsbedsmænd, som vi have siddende rundt omkring, gamle af Aar og gamle af Opfattelse, som ikke ere fulgte med Tiden og ikke rigtig ville erkende, at Arbejderne, samtidig med at de have Pligter, ogsaa